

graffiti

графіті

Ірися ЛИКОВИЧ

Esc

Backspace

Enter

В

І

Р

Т

У

А

Л

К

А

FOLIO

Ірися Ликович

Віртуалка

предоставлено правообладателем

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=6448076

Ірися Ликович «Віртуалка». Серія «Графімі»: «ФОЛІО»; Харків; 2012

ISBN 978-966-03-5979-6

Аннотація

Ірися Ликович (нар. 1984 р.) закінчила філологічний факультет Ужгородського Національного університету. Працювала журналістом у газеті «Думська площа» (м. Одеса). Переможець українсько-німецької премії Олеся Гончара та премії «Дебют». Автор трьох прозових книжок: «Перелітна» (2006), «Твоя дитинка» (нагороджена відзнакою «Вибір видавців» Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова – 2010») і «Татцельвурм. Тірольська історія» (2011) – номінант на премію «Книга Року» за версією Бі-Бі-Сі. Роман «Віртуалка» отримав спеціальну відзнаку Австрійського культурного форуму на «Коронації слова – 2012». Хобі – літературні переклади з угорської та німецької мов. Живе і працює у Відні.

У її буднях присутні Майорка, темна кімната, сліпі та веб-камера. У її житті не залишилося місця для себе, хоча вона щодня бачить тільки власне зображення на моніторі. Віртуальна любов – така ж залежність, як наркотики чи алкоголь, – втеча від себе. Діана розуміє це, тому і зважується на бунт – бунт, за межами

якого на неї чекає правда про працівниць Інтернет-бізнесу. Але чи можливо розпочати нове життя після того, як твоє оголене тіло бачили тисячі чоловіків?...

Содержание

Діана між сліпців у пошуках любові	5
Пролог	9
Розділ перший	13
Сліпий номер два	18
Кінець ознакомительного фрагмента.	42

Ірися Ликович

Віртуалка

Діана між сліпців у пошуках любові

Про роман Ірисі Ликович

Наш світ споконвіків маскулінний, і чоловіки у ньому домагаються жінок. Та що цікаво – жінки не заперечують проти таких домагань. Роман Ірисі Ликович «Віртуалка» розповідає саме про це. Але не тільки про це – у невеликому романному тексті вмістилися і цікаві психологічні спостереження, і подорожні нотатки, і рефлексії на тему стосунків між статями та ще багато всього того, що й творить тло великої розповіді і насправді робить її романом. Розповідь від імені дівчини Діани, напівукраїнки-напівциганки родом з Німеччини, повниться глибоким і всебічним знанням описуваного предмета – тут і технологічні деталі веб-кам-бізнесу, і тонкі та точні описи жіночої та чоловічої психології, причому найчастіше у її дещо викривлених, травмованих формах. Наявні тут і принагідні, легкі, пунктирні штрихи розвитку сюжету, не хаотичні, а виправдані, обґрунтовані внутрішньою логікою. Коротше кажучи, Ірися Ликович у своєму новому

(здається, вже четвертому?) романі постає авторкою досвідченою і зрілою. Втім, якщо пригадати її дебютну збірку прози «Перелітна», котра побачила світ шість років тому, Ірися Ликович залишається письменницею переважно однієї теми. І тема ця – любов. Тільки із романтично налаштованої юнки шестирічної давності оповідачка перетворилася на вже досвідчену молоду жінку, яка (оповідачка, а не авторка, шановний читачу, розрізняй ці дві постаті!), хоча й неодноразово обпікши крила своїх почуттів, усе-таки продовжує той невтримний лет, той пошук, ту тривалу одісею до берега справжньої, великої й чистої Любові.

Проте роман «Віртуалка» має й інше, потаємне, значення, чи то пак звучання. Насправді героїня, неначе та казкова королівна, закута й замурована у високій вежі, лишається недосяжною для всіх лицарів Інтернет-простору, що стукають до неї крізь вічко пін-холу, чи вже як там називається та деталь, котра й дає змогу бачити співрозмовника під час найсучаснішого з усіх видів людського спілкування. Бачити його і показувати себе. По два євро за хвилину – тепер уже ми з тобою, читачу, і розцінки знаємо. Та із цієї суми більшу частину забирає собі злий чаклун, чи то пак працедавець. А королівна, така прекрасна й недоступна, усіма жадана й нестямно люблена, сидить собі насправді у натуральній темниці – бо ж денне світло спотворює зображення, й тому вікна щільно запнуті; і юнка париться у своїх латексних штах, її ніжки тендітні пітніють у височенних чоботях, кохан-

ці лицарі знемагають і вивергають свою пристрасть, та все це насправді відбувається за тисячі кілометрів від острівця в Атлантичному океані. Самотність, страшна, всеосяжна самотність – ось воно, єдине надбання нашої королівни, окрім тих кількох нікчемних євроцентів, які капають на її рахунок за кожне віртуальне спілкування з далекими, недосяжними принцями. Навіть вимріяний нею єдиний, коханий, мужній і ніжний далеkobійник Тоні, котрий веде свою фуру європейськими автобанами, у рідкі хвилини перепочинку набираючи на своєму айфоні пароль і код для спілкування з королівною, в реалі виявляється сліпим калічкою-курдуплем, прикутим до інвалідного візка. Вона це з'ясовує після чергового перельоту – цього разу з острова на материк. Знову тема польоту, переміщення, подорожі з минулого у майбутнє.

У цьому довгому життєвому польоті її супроводжують сліпці. Сліпці-співці, якщо говорити у риму. Та насамперед – сліпці. Вони ніби знаменують своєю появою кожен наступний етап життя героїні. Й тут теж чаїться глибокий смисл: споконвіків незрячим людям приписувався особливий дар – прозирати, бачити майбутнє. Хоча з іншого боку, сліпота – це все ж таки каліцтво, глибоке і трагічне. Й коли сліпий поведе за собою сліпого, обоє впадуть до ями, – якось так сказано у Святому Письмі. Втім, Діана не впала. Залишивши останнього зі своїх сліпих поводитирів у велетенському холі міжнародного аеропорту, вона прямує далі. Тобто її політ у пошуках Любові ще не завершено...

Олександр Ірванець

Пролог

Мені не хочеться розповідати про Тоні тим, хто не зможе нас зрозуміти. Бо таким вчинком я ніби забруднюватиму його образ. Антоніо ж був для мене особливим чоловіком. А мої почуття до нього все росли й росли, доки не зробилися пурпуровою трояндою з краплинкою прозорості, прохолодної вранішньої роси усередині, трояндою на тому випаленому острові, що місяцями не бачив дощів; квіткою свіжості на тлі вигорілих полів; смарагдовим спалахом любови на ливні мого життя – балансуєчого між минулою травмою та страхом не занепасти майбутнє, на горизонті якого так несподівано розтулило свої пелюстки наше розсічене Середземним морем кохання.

Спочатку воно було забарвлене щоденним співом старого сліпого, котрий акомпанував нашій зачарованості за моїм завжди заштореним вікном. Заради того співу варто було прийти у цей світ і всотати до серця віру в майбутнє.

Саме через мою любов до музики я хотіла б розпочати цю історію піснюю і в пам'ять про Тоні хочу включити для вас «Я тебе запрошую» Хуліо Іглесіаса. Бо Тоні був непересічною людиною. Він мріяв удень дивитися на місяць і бачити, як той поволі, мов льодяник у роті, тане в ясній голубизні неба, залишаючи у тісних та непройдених провулках підсвідомості присмак віджитої радості. Він мріяв малювати картини

і хотів, аби погляди інших людей гладили його роботи так, як гладили б його самого руки коханої жінки. Він прагнув донести свій світ до нас, сліпих: тих, котрі не вміли бачити головного. Тих, котрі не розуміли символів. Отож, я присвячую цю пісню ЙОМУ, тим самим запрошуючи вас глибше пізнавати тих, хто поруч.

Te invito – Я тебе запрошую

te invito a bailar un bolero – я тебе запрошую
танцювати болеро

te invito a que – я тебе запрошую пізнати мене

me conocas – познайомитися зі мною

robarte la vida en un beso – украсти моє життя
поцілунком

al alba y los dos a solas – на світанку і наодинці

te invito a bailar un bolero – я тебе запрошую
танцювати болеро

de aquellos que estan de moda – із тих що в моді

sentir que se quiebran los cuerpos – відчувати як
згорають тіла

y el alma que se desborda – і душа котра розливається

te tomo en mis brazos bailamos – я беру тебе у свої
руки танцюємо

me entrego – я віддаюся

me dejo llevar donde vayas – я дозволяю тобі вести
себе куди б ти не пішла

sin miedo – без ляку

te beso me besas me abrazas – я тебе цілую ти мене
цілуєш обіймаєш

queremos – ми хочемо
que noche esta noche me pierdo – аби цієї ночі ми
заблукали

me enredo – я заплутуюсь
yo se que tu también estás muysola – я знаю що ти
також дуже самотня

que sientes como yo las mismas – що відчуваєш як і я
te same cosas

te invito a bailar un bolero – я тебе запрошую
танцювати болеро

te invito a que me conozcas – я запрошую пізнати мене
познайомитися зі мною

robarte la vida en un beso – вкрати у тебе життя
поцілунком

al alba y los dos a solas – на світанку і наодинці
te invito a bailar un bolero – я запрошую тебе
танцювати болеро

de aquellos que están de moda – із тих що в моді
sentir que se quiebran los – відчувати як згорають тіла
cuerpos

y el alma que se desborda – і душа котра розливається
te miro me miras, y siento deseo – я на тебе дивлюся
ти на мене дивишся я відчуваю бажання

te visto y desvisto tu cuerpo – я тебе одягаю і роздягаю
me atrevo – я наслідився

te pierdo, te busco, te encuentro – я тебе втрачаю я
шукаю я знаходжу

me encelo – ревную
y se que tu vuelo es mi vuelo – і знаю що твій політ

це мій політ

despego – злітаю

yo se que tú también estas muy sola – я знаю що ти
також самотня

que sientes como yo las mismas cosas – що відчуваєш
як і я те саме

te invito a bailar un bolero – я тебе запрошую
танцювати болеро

te invito a que me conozcas – я тебе запрошую пізнати
мене познайомитися зі мною

robarte la vida en un beso – украсти у тебе життя

al alba y los dos a solas – на світанку і наодинці

te invito a bailar un bolero – я тебе запрошую
танцювати болеро

de aquellos que están de moda – із тих що в моді

sentir que se quiebran los cuerpos – відчувати як
згорають тіла

y el alma que se desborda – і душа котра розливається ¹

¹ Переклад Ірисі Ликович.

Розділ перший

Передісторія

Любий Тоні, ти ж, напевно, здогадувався, що для тебе я ладна була говорити не замовкаючи, вичаровуючи із себе слова напіввидихом, зовсім не думаючи про терапевтично-чарівну силу сказаного. Ти, мабуть, помічав, що вся моя суть була зіткана з різнобарвної тканини оптимізму.

Тоні, я ладна була перетворити своє життя на усну історію для тебе, тільки б ти дослухався до моїх мотивів. Дивився на мене. Розглядав по той бік екрана. Вночі, коли твоя фура перетинала котрийсь із сірих, по обидва боки замурованих бетонням, а всередині переповнених ланцюгами вантажівок автобанів, дивився то на мене, то на засіяну відблисками чужих фар дорогу і шепотів мені: «Засинай, кохана, спи, а я дивитимуся на тебе, і мені не буде самотньо... Рідна... А потім, pardon (це слово вимовляв зовсім на англійський манер – па́дон, із наголосом на перший склад), перед митним контролем, я відключу свого айфона».

Твоя віртуальна присутність була для мене такою важливою – як світло фар твого великогабаритного авто для твоїх трансферів. Бо твоїм серцем я відкривала у своєму невидимі ворота, крізь котрі так спрагло вливалися до мого тіла звуки майоркійської гітари. Ти, напевно, відчував, наскільки я

була відкрита для іспанської музики, бо ж на початках щоразу зустрічала тебе притишеним голосом, котрий губився десь поза вібраціями мотивів фламенко. І вже тільки давши тобі змогу наслухатися досхочу, починала говорити – розповідати тобі про себе. Малювати своє трепетне «я», котре вже розчинилося у тобі.

Тоні, фари твоєї дальнобійницької вантажівки ставали моїми очима, котрі ніколи не втомлювалися вдивлятися у темінь твоєї посіченої іншими шляхами, мов моє життя, дороги. Коли ти з'являвся на моніторі мого комп'ютера, для мене переставали існувати профайли інших користувачів, і вони, ігноровані, виходили, залишаючи на моїй сторінці новий мінус у віртуальній книзі відвідувачів. Так через місяць у мене набиралася нова сотня негативних відгуків, і тоді моя анкета знову опускалася на щабель нижче... Але ж, Тоні, мені було все одно, бо воно було варте тебе.

Тоні, чуєш, історія мого життя має кілька початків. У ній фігурують кілька визначальних людей, котрі з плином часу зробилися уже навіть не образами, а сходинками, етапами, які й спромоглися, звичайно не без моєї жвавої участі, зліпити моє сьогодення. І з кого б, Тоні, я не починала свою заплутану розповідь, усе було би правильним. Будь то Ігор, перепрошую, Ігарьок, Ігарюша – Медведь, чи ти, Тоні, або бідолашна Сандра, чи моя циганка-матір, що вийшла заміж за франкфуртського поліція гера Зелененка, тоді ще просто-го київського прапорщика Івана, мого батька, – вони всі на-

шаровувалися невидимими пластами на тремку історію мого минулого, на все моє життя, аби підштовхнути мене до стану вічного щастя, захоплюючої гармонії з собою, у якій я перебуваю відтоді, як твердо вибрала й усвідомила свій життєвий шлях.

Тому поведу цю прозору нитку скупих спогадів від батьківської невеликої квартири у Франкфурті-на-Майні, де я народилася. Хоча – ні. Мене привели на світ у таборі для біженців. Але я зовсім не пам'ятаю, як нам там велося. На щастя, всього через кілька місяців по моїй з'яві батьки таки отримали власну домівку в одному з похмурих багатоповерхових будинків, котрі довгими рядами встилали передмістя, даючи притулок сотням сімей з усіх куточків пострадянських країн.

Дорослі франкфуртці називали нас азіюлянтами (від німецького «Asyl» – відведене для біженців місце), і це слово звучало в їхніх вустах принизливо. Дітлахи ж у садках, школах чи просто на ігрових майданчиках демонстративно затуляли двома пальцями носа, даючи нам зрозуміти, що від нас зле пахне. І не одна я натирала у ванній своє дитяче тіло маминими кремами, намагаючись перебити запахи шаф, кімнат, квартир, під'їздів, будинків, дворів. І єдине, чого нам хотілося найбільше, – бути прийнятими за своїх.

Знаєш, милий мій Тоні, нещодавно, коли мені виповнилося двадцять, я зрозуміла, що все моє життя, усі ті люди, звичайно, крім моїх батьків, є долею, котру я вибрала са-

ма, вибрала свідомо у своєму прагненні до щастя. І навіть Ігарьок був моїм вибором, хоча ним, як іншими, зовсім не струменіла музика. Але я була потрібна йому. Вірніше, не я, а моя чиста і світла любов до нього. І я мовчки пішла за ним із вірою у диво – що моє кохання безмежне, його вистачить на двох.

* * *

У нашій сім'ї ніколи не соромилися циганського походження моєї матері. Навпаки, батько дуже любив її, смаглявошкіру і чорнооку, хизувався нею і, як заведено у німців, на вулиці завжди тримав її руку. Дивно, але вони ніколи не розповідали мені про зачаток їхнього кохання, тільки коли я, сміхунка мала, лестячись до котрогось із них, запитувала, глипали одне на одного любовно і мовчазно вичікували, що ж відповідь інший.

– Причарувала, – першим зазвичай озивався батько.

І то вже потім, у Відні, я зрозуміла, що мала перед собою одну з найкращих моделей сім'ї. Одне слово, мені поталанило вже на самому початку. Я була зачата в любові і в ній народилася. А це вже немало. Але мову вестиму зовсім не про них, моїх найрідніших. Вони залишилися у не рідному для них Франкфурті. Балканка-мати та киянин-батько. Мене ж, вісімнадцятилітню, підійняло першим сильним вихором кохання і понесло у світ, котрий, як мені здавалося, тримав для

мене у кишені сотні веселкових барв. Від однієї всепоглинаючої любові, любові до батьків, я відразу, ще не вміючи знаходити середини, перекинулася на іншу – до чоловіка, партнера, та таку пристрасну, таку шалену, якої мене навчила наша циганська пісня.

Сліпий номер два

Трагічний

Першим свідомим сліпцем мого життя став той, у Києві. Мені саме мало стукнути вісімнадцять, і я вперше поїхала до України сама. Перед тим була тільки в дитинстві – з мамою, коли вже отримали німецьке громадянство. Брудна гітара та зашкарублі пальці старого привертали мою увагу щоранку та щовечора, коли я поверталася до квартири батькового шкільного товариша, у якого мешкала. Той пізній вечір, коли я, усміхнена, на крилах пустощів, зачарована країною моїх батьків, котрі виплекали і в мені повагу до неї, навчили мови, летіла до багатоповерхового будинку, не став винятком. І я, радісна, у черевиках на високих підборах, розфарбована зовсім не по-європейськи, мов перед кривавою сутичкою з індіанцями, як завжди, на хвилюку зупинилася перед ним, співцем, аби мить знову, вкотре, дати себе зачарувати вдалим поєднанням витончених звуків його гітари з бідацькою зовнішністю. Німецькі безхатки – зовсім інші. І навіть горе та знедолена тривога в їхніх очах – зовсім не такі, як у позирках українських бідолах.

Я дуже люблю музику. Це у нас сімейне. Генетичне, так би мовити. Як заспіває на котромусь із свят батько, то його друзі-німці, котрі й не звикли супроводжувати застілля музикою, – з повагою у погляді замовкають. Мама ж моя –

вроджена танцюристка. Вона і мене, шестилітню, вже віддала до музичної школи.

Саме біля київського сліпого мене вперше побачив Ігор. І його не залишили байдужими мої повні натхнення очі. Той був справжнім енергетичним вампіром, але я ж іще не знала, що він вишукує когось такого невинного, як я: того, хто сам, добровільно віддасть йому все своє внутрішнє тепло, того, хто живитиме його невпевненість своєю засліпленою любов'ю. Ми не знали, що приготувало нам завтра, але ми обидвоє відчували, як нас пов'язала пісня старого сліпця. Та так міцно, що її мотиви врізалися до наших тіл. І щоб роз'єднати наші долі, прийдеться різати по-живому.

Я закохалася так, як закохуються у вісімнадцять. Хоча ні, я завжди кохаю натхненно... і кожного разу, на щастя, мені здається, що це знову на все життя. Тоді, коли до нашої першої з Ведмежонком сварки залишилося менше двох років, я стояла в підземному переході й розглядала його, одягнутого по-літньому, у футболці, з якої у всі боки випихало свої сині щупальця замислувате тату, воно сповзало на руки, а з V-подібного вирізу підступало аж до шиї. Воно було завелике, аби приховати його шматом по-європейському модної тканини. Та він, мабуть, і не ховав, навпаки, хизувався малюнком на своєму тілі. Тавром. Звідки ж було мені тоді, у вісімнадцять, знати, що він таким робом компенсував психологічний гандж – брак маскулінності.

То вже потім я вицілювала синій, заколотий у його шкі-

ру візерунок. Боже, зараз уже навіть не згадаю, яким він був, не згадаю усіх деталей того малюнка, а колись же був для мене еротичним подразником – я завжди розглядала той розлогий, мов старезне дерево мого родоводу, символ псевдочоловічості перед любощами. А татуювання аж палало синявою на тлі по-хворобливому білої шкіри, такої, що навіть сонце її не брало і замість засмаги надавало його тілові рожевого порослячого відтінку. На жаль, до мене тільки через неповних два роки дійшло, що для того невисокого, завчасно полисілого, невпевненого в собі, нереалізованого чоловіка я була теж чимось на кшталт малюнка на тілі. Занадто молода, аби бачити недоліки; занадто світла, аби згущувати фарби; занадто недосвідчена, аби сказати чи бодай подумати про те, ніби у нього занадто маленький. О mein Gott, який же він дурень! Хіба для мене, зеленої, мав значення розмір, коли мова йшла про високе, майже неземне кохання?

Як виявилось згодом, я вступила до співіснування з ним лише для того, аби не помічати, як від самого початку наших стосунків гадюччям розповзалася затяжна руйнація моєї світлої віри у чоловіків. Руйнація, яку я чомусь винувато сприйняла за власну недосконалість і тому відсовувала вбік, не бажаючи думати про неї. Так, як, наприклад, робила це колись при зустрічі з німецькими однолітками, котрі раніше затуляли від мене носа, а зараз, подорослішавши, привітно посміхаються. І хоч я все ще пам'ятаю колишні дитячі нічні жахи, проте намагаюся про них не думати,

так, ніби їх не було у мене – доньки українського емігранта. Ігарь дав мені великий урок, такий, якого не дали батьки, – є люди, котрих уже не навчити любити. Бо, компенсуючи брак почуттів у власному серці, вони трощать навколо себе все, вибираючи зазвичай зовсім невинних жертв, котрі навіть не здогадуються про порожнечу всередині партнера.

А якщо десь потай і здогадуються про нарощену в минулому прірву в тілі обранця, то, відвертаючись від неї, ігноруючи її, тішать себе, що зможуть заповнити отой вакуум власними почуттями. Але любов – вона як музика. Ти можеш її або сприймати, або залишатися глухим до її мотивів.

Я ж була занадто романтично налаштованою дівчиною, аби помітити тріщини, котрі невідворотно тягнулися від центру мого кохання – від НЬОГО. Тоді я ще не знала, що він «покохав» (тепер тільки усвідомлюю, що коханням цю дію, так, саме дію, а не почуття (!!!), назвати аж ніяк не можна) мене за просту банальність.

Звичайно, у підземному переході заговорив до мене, бо хотів того, чого завжди хочуть від життєрадісного молодого тіла у спідниці та на підборах. Адже Україна – то вам не Австрія, думалося, мабуть, йому, тут «падцепіть» недосвідчену слов'янську зозульку, а не якусь феміністичну арійку в мештах без підборів, буде півгодинним ділом. Тим паче, коли кишеню гріють чималі добові за відрядження.

Часом мені здається, що він отримав бажане тільки завдяки сліпому. Бо вирізнив мене із натовпу, точніше, я са-

ма вирізнилася, стоячи збоку й німо всотуючи в себе музику, не звертала уваги ні на що інше, крім натхненного обличчя старого. А потім Ігарюша псевдополюбив мене за те, що несподівано виявив, як сліпо я, щечена батьками вісімна-дцятилітка, не помічаю його недоліків. Але він, о Боже, це також з'ясувалося лише згодом, ніколи не вірив у мою наївність! Ніколи не сприймав за чисту монету те, що дівчина, котра віддалася йому всією душею, бо любила, як щось неповторно-чисте, не була розпусною та досвідченою, а просто настільки закоханою, що вичаровувала із любощів мистецтво. Ні ж бо! Треба то все було споганити нетверезими зауваженнями:

– Діанка, а скільки у тебе була партнеров до мене?

Та й це ще не все, бо такі фрази лунали тільки на самому початку відносин, коли сміливості вистачало рівно настільки, аби вже показувати свої підозри, але не вкладати їх до чаші власної тупості та примітивізму. Потім, коли його впевненість у моїй... залежності (бо про його віру в мої почуття мови йти не могло) розбухла від власної значущості повітряною кулькою егоїзму, мені довелося почути й інше – ще менш романтичне:

– Ти с многімі да мене трахалася?

Або чого варте тільки оте вбивче запитання, що ним він зустрів мене, як новоспечену хазяйку його віденської квартири. Не вірячи власним вухам, увібрала в себе суть сказаного, мов губка, аби потім, по закінченні усього, вилити із

себе рятівними сльозами.

– Ти ще за ета время кому-то давала? «Ета время» – ма-лося на увазі від нашого знайомства і до мого переїзду до Австрії. І я стояла безмовна, тамуючи первинний жах бути відкинутою, страх, що в чомусь таки завинила, дала привід для недовіри, не знаючи, що ота підозрілість живе у його голові вже роками і скерована не тільки проти мене.

І тоді я, ще занадто чиста, аби вбачати у його запитанні неповноцінність, відповіла йому запитанням на запитання:

– А якби моєю відповіддю було «так», то що ж би, Ігарюша, ти вчинив тоді?

Він же, той, котрий забрав мене до Австрії (о Боже, той, котрий тільки визичив мене на короткий термін, що непомітно для нього самого переріс у два довгі роки співжиття), озвався:

– Па крайней мере нада била пользаваться с тобой презерватівами.

Я вже зараз і не розповідатиму, що по закінченні терміну придатності нашого короткострокового кохання я таки прокричала йому, як підлому втікачеві, у спину:

– Презерватівами, бачиш, любімиий, таки треба було користуватися з тобою!

* * *

Минуло вісімнадцять прекрасних, позбавлених сварок мі-

сяців обожнювання, аж поки я подивилася на нього іншими очима. Очима Тані, дружини Ігарюшиного товариша, якщо можна назвати так людину, за спиною котрої мій ведмедик тільки те й робив, що його обмовляв, бо ж навіть його берлінський кумпель знав те, у що Орхан втаємничив свого колегу. Таня любить, коли він їсть часник, бо потім його сперма смакує набагато вишуканіше, ніж зазвичай. Тільки Діміч знав цю історію зовсім по-інакшому, а саме: «Ана сасьот ему толька тагда, кагда он абажрьотся чеснака».

Отож, завдяки Таниній хвилинній сконфуженості я за-сумнівалася у правильності свого вибору. Боже, пам'ятаю, як же я тоді налякалася! Як почервоніла моя шия, як горіли обличчя та вуха. Адже уявити собі життя без нього, мого коханого, я не могла. Мене обпікав первинний сором за нього. Бо ж хотілося бачити свого партнера завжди на висоті. І він, падлюка, добре знав, чому тоді, у Києві, вибрав мене. Він відчував, що я буду вдивлятися в неіснуюче так довго, доки не переконаю себе, що бачу його таким, яким він ніколи не став, не стане, яким був тільки у потаємних мріях та у моїй уяві...

Але того вечора йому, моему Ігарюші, Ведмежонку (скільки раз тебе, Діана, гаваріть, ета слова вигаваріваєт-ся «медведь», ат слова мйод! Вот уж мне ето украинское наречіє, всьо не так, как у нормальных людей), справді ко-солапому, було досить мого одного-єдиного незадоволення ним, аби зректися, відмовитися від нас. Я дуже добре пам'я-

таю той вечір. Не можна забути першої ночі у житті, коли здавалося, ніби хтось невидимий пропікає мене наскрізь, доторкаючись розпаленим залізом дійсності до пораненого молюска серця.

На нашому невеличкому балконі стояла дешева, куплена в турків на Нашмаркті за п'ятнадцять євро грильниця. Чоловіки про щось там біля неї радилися. Ми з Танькою батували овочі та сир «Фета» до грецького салату, і я, знаючи, що зараз причалапає Ведмежонок і почне все після нас перерізати, потай сміялася з його такої педантичної впертості. Із ніжністю у серці чекала моменту, коли він, для форми покрутившись хвилинку біля нас, зі знанням справи скаже, що я все ще не навчилася готувати грецький салат. Адже інгредієнти мають набрати форми кубиків (Діанка, кубіки – ета не ромби і не паралелепіпеди), так, аби до однієї ложки потрапило із усього потроху, адже тільки тоді смак буде неперевершеним: і ось – звершилося, він таки підійшов, відсканував мене невдоволеним поглядом з ніг до голови, ніби саме зараз узрів мою недосконалість, і виніс безкомпромісний вердикт: перерізати. Посміхнувшись, я поцілувала його в біде, аж синюшне вухо. Він не відреагував на доторк моїх завжди привідчинених до нього губ.

Увечері ж ми всі забагато випили. До сьогодні пам'ятаю оту фатальну сцену, котра безпощадно розітнула наше вимріяне кохання навпіл. Ігарюша готується розповісти анекдот: спочатку ще випиває одним хилом, мов воду, горілку, відра-

зу зачерпує ложкою салат, підносить його до рота і раптом, о жах, бачить чиєсь тонке волосся. Його пересмикує:

– Діана! Ви що – на палу еті памідори резалі?! Змовчати йому не дозволяє виховання. Я зніяковіла, проте німувала.

Гості також вдали, ніби не почули сказаного, а він же чекав на підбадьорюючий смішок Орхана, поглядом випрошуючи його підтримку. Але той біля своєї рудоволосої дружини навіть не подав вигляду, що почув мого напівсуженого. І тоді, на хвилі емоцій, адже Ігарь так рідко брав слово, він взявся розповідати той злочасний анекдот, що закінчується запитанням поручика Ржевського до Наташі Ростової:

– Наташа, а вас кагда-нібудь білі па піздьонке лапатай?

Тоні, мене навіть зараз пересмикує від цієї фрази. Літати високо для мене було небезпечним не тому, що могла боляче гепнутися, а хіба що через те, що часто до мого розуміння не долітали найпростіші слова, кинуті із його Землі. Але того вечора він справді вимовив оту кінцівку. І я просто не знала, куди сховати погляд. Нервово кидала ним, мов став він проекцією загнаного зайця, з одного кутка в інший. Па піздьонке лапатою. Ігарюша. Ведмежонок. Ведмедь. Лапатою. Па піздьонке.

Ошелешена, мов ошпарена, вийшла на балкон, аби вимацувати сірість затягнутого темінню міста. Нічний Відень... Я любила бути в його полоні. Часто, чекаючи на Ведмедя з вечерею, включала іспанську інструменталку і під її бренчання вслухалася у гул автомобілів.

На балконі все ще стояла ледь тепла грильниця. В одному з вікон у будинку навпроти якийсь хлопчина, мабуть студент, уже другий рік поспіль, щотижня, у вихідні, займався коханням, не зашторюючи вікон. Підозрюю, що у його квартирі взагалі не було фіранок. Як каже моя мама: ви (тобто я) люди іншого покоління – не прасуєте одяг і не перевдягаєтеся у відведених для того місцях.

Млявий холод поволі заповзав під одяг, але мені було бай-дуже. Бо накрило мене таким гидотним відчуттям, ніби в животі викручує перед місячними, тільки тепер той вижмаканий руками дощовий черв'як розповзався по всьому тілу.

За мною вдихнути свіжого повітря вийшла Таня.

– Па піздьонке лапатай, – хихикнула вона. – Ти відела, какое вираженіє ліца било у Архана? Лапатай. Хі-хі.

Не маю звички відсікати людей. Але її, Таню, сприйняла, як ту, котра була свідком краху моєї мрії. Своїм сміхом вона зробила мене вразливою, мов оголений нерв. І я не змогла їй цього пробачити.

Тоні, ти можеш уявити мій тодішній стан: вона стоїть біля мене, рудизни її волосся у сутінках уже не видно, але я відчуваю всю її напружену постать: тіло, яким коливається зловрадний сміх. І я біля неї така незахищена, така небоєздатна, вибита з колії, самотня. І тільки нове осяяння у глибині мого нажаханого мовчання, що Ведмедь для мене насправді *terra inkognita*. І я б ніколи не пізнала його справжності.

Того вечора ми остаточно посварилися вперше і востан-

не. Та й то сварилася я. Хоча це і сваркою не назвеш. Ігарь ніколи не мав сміливості сказати людині в очі те, про що думав. Ну що ж: якого вибрала – такого і мала. Ніхто ж мене до Відня не випихав. І я вдячна моїм батькам, що вони з таким титанічним розумінням поставилися до вибору вісімнадцятилітньої доньки-одиначки, котрій усе-таки лаштували кар'єру студентки, магістрантки, а в ідеалі – докторантки. У всякому разі – бажаючи мені чогось більшого, ніж досягли вони. Ні, вони не перечили мені, розуміючи, що свою долю мушу вибрати і будувати сама. Так, як будували її вони, ідучи за покликом переповнених коханням сердець. Мабуть, тільки тому, маючи прекрасний досвід, вони дали мені можливість кохати Ігоря до нестями, впиватися ним, бо хотіли, аби і я пізнала оте чаруюче кохання, яким, мов плівкою, огорнули вони своє життя. Рятуючись ним спочатку від київських злиднів, а потім від косих поглядів франкфуртців. Хто ж бо міг знати, що серце мого супергероя порожніше бездонної прірви. Та у прірви на дні чатує не загадка, а темінь. Із його ж дна я хотіла почерпнути світлих почуттів.

Тоні, я знаю, тобі кортіло побільше чути про батьківщину моїх батьків. Країну поза Євросоюзом, куди ти не спрямуєш керма свого каміону. По-зворушливому смішно звучало одного разу для мене твоє прохання розповісти про побачені мною там барви. І я переповідала тобі про веселкову красу таких по-різному захоплюючих краєвидів. Ти смакував мою розповідь так, ніби всотував із серця до серця піща-

ну картину й оживляв її у собі такою, якою бачу її я, коли навіть не заплющую очей.

Але мені була важливою моя сповідь. Тому я ліпила для тебе віденську історію.

...Дотепер не знаю, що коїлося у мені, чому саме таку роль обрала для себе того вечора. Захисна реакція? Пригадувала, що у ліжку захотіла рольової гри. Тієї ночі бачила себе повією, його ж – клієнтом.

Можливо, моя підсвідомість мстила йому бодай вигаданою брутальністю? Чи, може, моє тіло, котре знало і відчувало більше за мене (бо ж я вперто не помічала дійсності), гвалтувало таким робом нас обидвох, тим самим сигналізуючи мені про небезпеку? Чи, може, то, як у справжніх повіях, у мені волато «над я» – благання любові? Пам'ятаю тільки, що тоді шепотіла: «Ну ж бо, я хочу бути тією гулящою, до якої ти їздив на автобан А14. Я – вона. І це ти до мене чотири тижні поспіль навідувався до рожевого будинку за містом».

Через необачність сам же мені розповів про короткий бордельний роман ще за часів свого першого шлюбу.

Ми не пережили нашої першої сварки. Моя віра похитнулася аж під самим коренем. І Ігарюша, мій вередливий Ведмежонок, злякався конфліктів. Він не зміг би ніколи прийняти у мені себе справжнього. Йому потрібна була моя засліпленість, аби завжди залишатися для нас на висоті.

І вже після тієї ночі, коли я п'яно белькотіла йому про

найкращих та найгірших клієнтів, після тієї ночі, сидючи в літаку, що стрімко наближався до Львова (мали з батьками «сімейну відпустку»), я, летючи туди сама, бо родичі уже тиждень як відпочивали без мене на Закарпатті, згадувала те, на що раніше навіть не звертала уваги, бо любов моя була до очманіння зашореною. Крутилося у думках, як ми взимку гуляли біля розцяцькованої велетенськими гірляндами Ратуші, у наших наплічниках були ковзани, ми, розчервонілі і радісні, пили глінтвейн, зігріваючи руки керамічними горнятами. То були чудові передсвяткові миті. І тут Ігарюша, по клавши трунок на дерев'яний стіл, простягнув мені свою руку і, тріумфуючи, очікуючи мого захоплення від його до теплоти, сказав:

– А у тебе єсть саперніца. Хочеш, я пазнаком-лю тебе с разлучницею? Знакомся – ета Дуся Кулачкова...

Наївна, не звикла до вульгарності, я спочатку навіть не вїхала, про що йдеться. Стояла, дивлячись на нього квадратними очима, ладна розплакатися й розсміятися водночас, аби тільки не виявити, що він, мій неповторний Ведмедь, має Дусю, іншу... жінку... А він хихотів, задоволений тим, яке враження справив на мене. І на мить для мене зник шум Weinachtsmarkt-a. Всі продавці з їхніми милими дрібничками просто замовкли. Його жарт вийшов на славу, бо я не тільки не второпала, а ще й налякалася. Того вечора мені не хотілося тримати його за руку. За Дусю. Кулачкову.

Свіжа, сповнена позитивних емоцій, проте з крижинкою

в серці, повернулася я до Відня, аби нікого там не застати. І глибоко, усім серцем та на повні груди вдихнула пустку нашої маленької квартири. А далі, через кілька тижнів, тремтячим від болю, образи та нерозуміння голосом запитати його посередництвом телефонної слухавки:

– Ти зраджував мене протягом наших прекрасних двох років?

Й у відповідь уже з Італії, крізь відстань проказав він до мене те, що може тільки вбивати цинічністю реальності. Тоні, я пам'ятаю, ти любив, коли я розповідала, насичуючи історії барвами, ніби малювала. Для тебе був важливим кожен відтінок, і навіть тінь для тебе не була просто сірими обрисами, а чимось живим, що також міняло свої кольори. Тому тільки для тебе, любий Тоні, я кажу, що його слова вилилися з апарата зеленою гіркотою до мого вуха. Воно навіть боліло після того ще день, бо не хотіло транслювати до мозку його цинічної відповіді:

– Тільки в самому началі, Діана. Знаєш, патом как-та не смог. Будта атрезало. Ну а сейчас... ти же сама панимаєш...

У ту зовсім не слухну мить, тримаючи в руках слухавку, я раптом побачила перед собою Алега, маминого родича з Сибіру. Він приїздив до нас, коли я мала років сім. Алег часто бавився зі мною. Пам'ятаю, у моїй дитячій уяві його синя витатуєвана оголена жінка на лівій руці була чимось надміру забороненим, тим, про що не говорять маленьким семилітнім дівчатам, коли підіймають їх і кружляють ними над

землею: оті майже дорослі двадцяти-семилітні алегі знають, що дівчатка носять у собі прихильність до далеких родичів, але не знають, що у дітей часто прокидається перша, ще зовсім не сформована еротичність ще до шести роцків.

Я тоді чомусь згадала Олега, котрий на прощання міцно стис мене в обіймах на вході до аеро порту і, навіть не здогадуючись, що він у моєму житті – перша втрата, поцілував у дитяче, закрите ріденькою чілочкою, чоло.

Знаєш, Тоні, то вже в Іспанії, проводячи паралелі, я докумекала, що, можливо, мої почуття до Ігарьочка з Омська були продовженням незакінченої любові до Алега-сибіряка. І що, можливо, саме його, Ігарюшина вимова, так схожа на Алегову, привернула тоді мою увагу, витягнула із закиданої крихітними піщинками минулого підсвідомості оту дитячу, сподіваюся, єдину за життя, безпорадність, ту, котру я ще тоді ані зрозуміти, ані пояснити не могла, і накинула її на іншого росіянина в надії завершити щось, що все ще не знало кінця.

«Патом как-та не смог...», а ми саме качалися з Олегом по зеленій траві у котромусь із парків Франкфурта. Тоні, та трава вже тоді пахла мені тим, що так ревно прививали мені своїм прикладом батьки. Вона носила запах кохання.

Наступного ранку, після силоміць нав'язаної та невдало виконаної ролі клієнта, Тоні, він відвозив мене до аеропорту. Мої відвідини прабадьківщини вже давно були запланованими, а квиток – заздалегідь куплений батьком. Ігарюша на-

суплено мовчав, тримаючись за кермо, мов за рятівний круг. Я ж, перебираючи в руках ремінець моєї сірої торбинки, наважилася сказати оте завуальовано-агресивне:

– Ігарюша, все, що я роблю, чиню тільки з думкою про тебе.

– А я чо – прасіл тебе? – злісно висичав він крізь завжди по-хворому блискучі губи.

І я вже тоді підсвідомо розуміла, що воно, ось це створіння, це кохане ведмежа, ну не твайо воно, не твайо, дівушка, але відпустити боялася, бо боялася покинути ось так просто і банально мрію кольору шкіри своєї майбутньої дитини, донечки, його кровинки, про яку я потай і вголос мріяла майже щодня.

Але він був холодний і невблаганний. Між нами, на перший погляд, нічого не трапилося, точніше, ми не сказали одне одному нічого жакливого, нічого, що могло би свідчити про конфлікт. Просте, здавалося б, непорозуміння. Перша сварка. Тоні, якщо тобі це так важливо, то вона була темно-синього кольору холодного й осіннього Чорного моря.

І хоча я засумнівалася в Ігарьочку, та це були ще тільки перші хвили мого коливання. Їх можна було заспокоїти, мене – як малу дитину, саме таку, про яку я мріяла, аби зміцнити наш союз – заколисати. Та, мабуть, досвідченіший за мене чоловік знав, що приспати – це не уникнути майбуття. І він, уже розлучений, покинутий, не міг не боятися мого винурення із стану закоханого сну.

Блін, як важко бути людиною, котра не знає компромісів, подумалося мені, а вголос, переповнена безсиллям, люттю, нерозумінням нас обидвох, ображена, майже прокричала голосом раненої дитини:

– Та почеши свою єдину борозенку Дусей Кулачковой, кретин!

Я не знала себе такої. Жодного разу не підвищувала тону. Ні в батьківському домі (там не було потреби), ні у школі (там не було сміливості, бо ж пам'ятаю, що були й інші діти емігрантів, котрі поводитися не так, як я, – вихована м'яко-характерними батьками, такими, котрі не вміли твердо протистояти обставинам і навіть тут, у світі вільних людей, маючи уже німецьке громадянство, відчували себе ніким іншим, як азюлянтами), ні в жодному разі у нашій із ним хаті. Нажахана, я мовчала, давлячись сльозами та шмарклями, котрі так і лилися з мене, непрохані. Мені так хотілося, аби він простягнув до мого коліна свою блідо-синюшну руку, пройшовся моєю запакованою в джинси литкою, зробив шкіру вкотре гусячою, поділився своїм теплом. Цей жест міг би врятувати нас, я би стала колишньою. Бо чекала від нього тепла не тільки в обмін на моє, чекала на його руку, котра підтримує мене, не дасть пірнути у лоно мимовільної, у принципі дурноверхої та порожньої по своїй афективній суті, агресії.

Та він не шукав примирення. Здається, він, мій Медведь, носив у собі розлуку вже давно. Він не міг не знати, що тра-

питься після мого повернення до Відня. Але по-зрадницьки не говорив мені нічого, я ж просто відчула його. Не знаючи, що коїться, просякнувшись його настроєм, котрий щось роздирав у моїм сприйнятті дійсності, не знала, що мені чиниться, і кидалася врзнобіч, шукаючи бодай у якомусь із мізерних куточків брудний гачок для такого потрібного мені кохання.

І тоді він, коли ми саме виїздили за місто у напрямку Flughafen Schwechart, коли я так чекала доторку його руки, враз обпік мене, використовуючи мої ледь не дитячі роздуми проти нас із ним:

– Діана, аб'ясні, – тільки й спромігся сказати, – як ти відіш сваю дальнейшую жизнь, как украинская націаналістка с русским?

Він майже переможно мовчав, вдивляючись у рятівну смугу автобану. І це ж треба, так, мабуть, довго вигадував якийсь аргумент, котрим би міг виправдати себе і свою поведінку, що таки нічого путнього не знайшов, Ведмежонок! Я ж, на відміну від нього, котрий приїхав до Німеччини з молодою дружиною, із котрою і шлюб, власне, узяв через те, бо ж знав, що батьки її готують документи на виїзд; народилася у Франкфурті-на-Майні – місті нічних метеликів, казино, хмарочосів та казкового і дивного денного спокою у безкінечних парках. У гімназії нам не прищеплювали націоналізму. Ми не сміялися із єврейських дітей, гралися з темношкірими та азіатами. І моя любов до України хоч і була

широю, проте не набагато відрізнялася від любові до, скажімо, Нової Зеландії. Різниця була хіба що у тім, що мала я за батька українця та ще й українською мовою завдяки його допомозі та навчанню у суботній вечірній українській школі при церкві володію досконало. Але ж так само я володію німецькою, англійською та французькою. Трохи гірше розмовляю російською, бо її навчилася у дворах між тісними рядами багатоповерхівок. Російська була для нас вуличною мовою, мовою винайнятих напрокат фільмів та блатної музики, котра завжди лунала з автомобілів грузинських та вірменських хлопчаків.

Як я мала реагувати на його безглузді закиди, Тоні? Плакати? Сльози на нього не діяли. Він зачинявся тоді в собі, і назовні вислизали тільки по-агресивному злі бісики його погляду. Я не плакала. Я також розглядала дорогу автобану. Вона вилискувала дощем, який випав під ранок, саме після того, як я робила невдалу спробу примирення: проститутка і клієнт...

І коли він уже не хотів моєї присутності у його житті, то що ж я могла зробити? Хіба що відпустити і не набридати дзвінками, листами чи докорами. Хоча спочатку, зізнаюся, я таки намагалася вплинути на нього сльозами та вигаданими хворобами. Не діяло зовсім нічого. Він був занадто хитрим, занадто товстошкірим та непробивним, аби довіритися іншій людині і відкрити для неї себе без страху бути не прийнятим. Був заслабким, аби з'ясувати стосунки і мирно розій-

тися. Ведмежонок, Ігарюша, Ігарьок, Дуся Кулачкова – він утік. Просто. Банально. Без зайвих викрутасів та вибачень. Утік, коли я поїхала в Україну. Боже, це ж треба бути таким підступним! Ще недавно ми купляли наповнені озоном рожеві повітряні кульки. Я потім зв'язала їх до купи і пустила в небо. І вони, тріпочучи гумовими боками, підіймалися у височінь, а потім таки зникли в небокраї. Ми ще чомусь так радісно сміялися, а вже потім, в аеропорту, перед контролем він сказав мені по-змовницьки довірливо:

– Будь аткрита міру, Діана.

І поцілував на прощання ніжно, в губи, гаряче обпікаючи себе і мене, він цілував так, ніби востаннє, зім'яв мене в обіймах, як колись, ще на самому початку, натхненно. І в очі подивився глибоко та дуже уважно, зазирнув до них насправді, не так, як завжди, імітуючи щось, граючи, прикидаючись чи хитруючи.

Я вже сиділа в літаку, люди, проходячи повз, шукали свої місця. Мій мобільний заскавулів його прощальною мелодією: «Te invito a bailar un bolero te invito a que».

«Я запрошую тебе танцювати болеро, я запрошую тебе пізнати мене, – співалося в пісні, – я, як і ти, самотній»... Та сидячи у своєму авто, Ігарь заговорив до мене на прощання таким задушевним, ніжним і водночас надривним голосом; сказав, що коли я вийшла з машини, йому відразу стало самотньо. Звідки ж мені було знати, що він попрощався зі мною, що вкладав у слово «самотність» тепер уже зовсім

інше значення. А я ж, дурна двадцятилітка, вимкнувши слухавку, ледь не пищала від радості і, майже заспокоєна, віддалася польотові до батьків, котрі уже з нетерпінням чекали на мене у такій рідній їхнім серцям Україні.

Ох, Ведмедь, ну яким же руйнівником він був! Невже він уже тоді забув, як ми з ним танцювали в нашій квартирі під Іглесіаса; він танчив тільки напідпитку, і жодного разу в товаристві, або ще витанцьовував сам, коли його ніхто не бачив. Але ж руйнівник! Так споганити кохання! Вбити таку любов міг тільки він – людина без минулого. Про що б я його не питала, він ніколи не відповідав конкретно про минуле життя: так, була дружина, стала успішною бізнес-леді у Мюнхені, поведена на грошах; ні, вони не підтримують стосунків, звичайно, про що ж їм говорити; так, була ще Віка, ну зовсім хвора особа, радий, що відчепився від неї, вона боялася тунелів і завжди, коли вони заїжджали під землю, «сосала член», ні, із Вікою також він ніколи більше не бачився.

Тоні, мені не вірилося, що він міг забути наші чудові миті, нашу пісню, що ми її співали, зливаючись губами у повільному танці, роздягаючи одне одного, опускалися на блакитний килим у нашій вітальні:

...Я беру тебе у свої руки танцюємо

Я віддаюся

Я дозволяю вести себе куди би ти не йшла

Без ляку

Я тебе цілую ти мене цілуєш мене обіймаєш

Ми хочемо

Аби вночі цієї ночі ми заблукали...

Він же тоді, на початку, ще й свічки запалював. І я вірила, що він, як і я, – романтик. Що для нього гра світла та тіней має бодай якесь мізерне значення. Тоні, ми танцювали з ним у мороці, і я любила його тоді до сказу. І наша любов у такі миті мала напівпрозорий колір небесної далечі.

І чому ж він мені потім, коли я зателефонувала до Італії, аби запитати, чому ж він не говорив відразу, що йому не подобалося у мені, у нас, у наших стосунках, по-тупому відповів: «Проста не хател портить твої хороші моменти».

Звідки було мені, чаруючий мій Тоні, знати, що наша любов для нього була боєм бика з тореадором. Та якби й знала, нерозумниця, то, уяви собі, що я, двадцятилітка, навіть не знала, що ціллю бійця є вбити бика. Яку логіку мало для мене оте ігрище? Але додуматися до такої жорстокості з боку людини сама не змогла і щиро плакала, коли в Інтернеті знайшла відеоролик, як загнана тварина на арені вбиває тореадора. Коли ж дізналася, що бідний бик зовсім не має вибору: або він, або – його, перестала співчувати тим довбаним спортсменам, ловцям гострих відчуттів.

Для мене було вбивчим розуміти тоді, що для Ігарюші, будь він биком чи тореадором, наша доля вирішена; аби порятуватися від власної смерті, треба вбити наше кохання, бо воно ховає у собі пастку. Втрапивши у яку, людина мусить

впустити до себе іншу людину.

І хто б міг подумати, що Ведмежонок уже чотири місяці тому, ще тоді, коли «типу» літав у відрядження до Сочі, насправді їздив на винайнятій машині на співбесіду до Італії.

А ще, Тоні, Солдатік (так потай називали його між собою Орхан з Танею, бо він знав напам'ять чи не всі серії російського серіалу «Солдаты») постійно, майже щодня, на роботі, або коли я вже спала, висиджував яйця на сайті знайомств mail.ru. Я, дурненька, не хотіла забирати від нього бо-дай той єдиний дивний спосіб комунікації з людьми. Інтернет-людьми. І мене чомусь жодного разу не зачепило, що у його анкеті, через два роки нашого знайомства, як і на самому початку, стояло: «Мета знайомства: шукаю жінку для створення сім'ї та народження дітей».

Ти не повіриш, любий мій знайомий незнайомцю, мій чаруючий Тоні, у той день, в аеропорту ми з Ігарем бачилися востаннє. Я відлітала до батьків, а коли, вся сповнена надії на краще, повернулася до нашої невеличкої квартири на Аугас-се, тієї, знаєш, що у дев'ятому районі Відня (непоганий був, до речі, район, неподалік від нас розляглися парк та Донау-канал), виявила, що вже не було до кого привертатися. Наша квартира чатувала на мене, тримаючи в собі тижневу порцію нічних жахів та безсоння для мене.

Тоні, знаю, тебе завжди цікавило, якого кольору нічні жахи, і я змалювала для тебе ліс, котрий не має ні початку, ні кінця. Я розповідала тобі, що між деревами, куди не по-

падають сонячні промені, зацаїлася волога темрявоподібна сірість. І я жахалася її, не бачачи майбутнього, не знаходячи – навіть не шукаючи – виходу до світла, я плакала ночами, добровільно впускаючи до себе холод та морок розлогого лісу самотності.

Відпочиваючи у Карпатах, куди я приїхала потягом зі Львова, не могла навіть подумати про таке завершення. Зв'язку з моїм австрійським оператором там не було, як і не мали ми також Інтернету. Сама ж телефонувати з пошти не хотіла, бо боязко чекала, коли вузол нашого непорозуміння розв'яжеться без моєї активної участі.

Але потім я повернулася, і він, Тоні, моє ведмежатко, не зустрів мене, як завжди, в аеропорту. Із завмиранням серця я ішла від терміналу до терміналу, проминула вихід, біля дверей курили панки, смачно спльовуючи на підлогу, я ж зупинилася, тривожно роззираючись довкола, валіза гепнулася біля моїх ніг, валіза з гостинцями, купленими мною для нього.

Тоні, то була пізня весна, моя рожева «сувенірна» українська шкірянка здалася мені затісною. Мені не вистачало повітря – його не було в аеропорту. Я відчувала відсутність Ігарьочка усім тілом. Набрала його номер, звідки й поінформували мене ввічливим жіночим голосом, що він не може прийняти дзвінок, і запропонували залишити голосове повідомлення.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.